

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „Viva Telecom Bulgaria” EOOD

Druga strona postępowania: Direktor na Direksia „Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika” – Sofia

przy udziale: Varhovna administrativna prokuratura na Republika Bulgaria

Sentencja

- 1) Artykuł 1 ust. 1 dyrektywy Rady 2003/49/WE z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego do odsetek oraz należności licencyjnych między powiązаныmi spółkami różnych państw członkowskich w związku z art. 4 ust. 1 lit. d) tej dyrektywy, art. 5 dyrektywy Rady 2011/96/UE z dnia 30 listopada 2011 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich, zmienionej dyrektywą Rady (UE) 2015/121 z dnia 27 stycznia 2015 r., oraz art. 3 i 5 dyrektywy Rady 2008/7/WE z dnia 12 lutego 2008 r. dotyczącej podatków pośrednich od gromadzenia kapitału należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one uregulowaniu krajowemu, które przewiduje opodatkowanie w formie poboru podatku u źródła fikcyjnych odsetek, jakie spółka zależna będąca rezydentem, która skorzystała z nieoprocentowanej pożyczki udzielonej przez spółkę dominującą niebędącą rezydentem, byłaby zobowiązana zapłacić na rzecz owej spółki dominującej na warunkach rynkowych.
- 2) Artykuł 63 TFUE w świetle zasady proporcjonalności należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on uregulowaniu krajowemu, które przewiduje opodatkowanie w formie poboru podatku u źródła fikcyjnych odsetek, jakie spółka zależna będąca rezydentem, która skorzystała z nieoprocentowanej pożyczki udzielonej przez jej spółkę dominującą niebędącą rezydentem, byłaby zobowiązana zapłacić tej ostatniej spółce na warunkach rynkowych, jeżeli owo opodatkowanie u źródła ma zastosowanie do kwoty brutto tych odsetek bez możliwości odliczenia na tym etapie kosztów związanych z tą pożyczką, a w celu ponownego obliczenia wspomnianego podatku pobranego u źródła i ewentualnego zwrotu konieczne jest późniejsze złożenie wniosku w tym zakresie, o ile z jednej strony, długość procedury przewidzianej w tym celu przez to uregulowanie nie jest nadmierna, a z drugiej strony, należą się odsetki od zwracanych kwot.

(¹) Dz.U. C 279 z 24.8.2020.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 24 lutego 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rayonen sad Lukovit – Bułgaria) – VB/Glavna direksia „Pozharna bezopasnost i zashtita na naselenieto”

(Sprawa C-262/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Organizacja czasu pracy – Dyrektywa 2003/88/WE – Artykuł 8 – Artykuł 12 lit. a) – Artykuły 20 i 31 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Obniżenie zwykłego wymiaru czasu pracy w porze nocnej w stosunku do zwykłego wymiaru czasu pracy w porze dziennej – Pracownicy sektora publicznego i pracownicy sektora prywatnego – Równość traktowania]

(2022/C 165/07)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Rayonen sad Lukovit

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: VB

Strona pozwana: Glavna direksia „Pozharna bezopasnost i zashtita na naselenieto”

Sentencja

- 1) Artykuł 8 i art. 12 lit. a) dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy należy interpretować w ten sposób, że nie nakładają one obowiązku przyjęcia uregulowania krajowego przewidującego, że zwykły wymiar czasu pracy w porze nocnej pracowników sektora publicznego, takich jak policjanci i strażacy, jest krótszy od przewidzianego dla nich zwykłego wymiaru czasu pracy w porze dziennej. Pracownicy tacy powinni w każdym razie korzystać z innych środków ochronnych w zakresie wymiaru czasu pracy, wynagrodzenia, dodatków lub podobnych korzyści, pozwalających zrekompensować szczególną uciążliwość wynikającą z wykonywanej przez nich pracy w porze nocnej.
- 2) Artykuły 20 i 31 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie temu, by zwykły wymiar czasu pracy w porze nocnej, ustalony w ustawodawstwie państwa członkowskiego dla pracowników sektora prywatnego na siedem godzin, nie miał zastosowania do pracowników sektora publicznego, w tym policjantów i strażaków, jeżeli takie odmienne traktowanie opiera się na obiektywnym i racjonalnym kryterium, to jest pozostaje w związku z prawnie dopuszczalnym celem, do którego osiągnięcia zmierza to ustawodawstwo, oraz jest proporcjonalne do tego celu.

(¹) Dz.U. C 279 z 24.8.2020.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 24 lutego 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal du travail francophone de Bruxelles – Belgia) – CO i in./MJ, Komisja Europejska, Europejska Służba Działań Zewnętrznych, Rada Unii Europejskiej, Eulex Kosovo

(Sprawa C-283/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa (WPZiB) – Misja Unii Europejskiej w zakresie praworządności w Kosowie (Eulex Kosowo) – Wspólne działanie 2008/124/WPZiB – Artykuł 8 ust. 3 i 5, art. 9 ust. 3 i art. 10 ust. 3. – Status pracodawcy personelu misji – Artykuł 16 ust. 5 – Skutek subrogacyjny]

(2022/C 165/08)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal du travail francophone de Bruxelles

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: CO i in.

Strona pozwana: MJ, Komisja Europejska, Europejska Służba Działań Zewnętrznych, Rada Unii Europejskiej, Eulex Kosovo

Sentencja

Artykuł 16 ust. 5 wspólnego działania Rady 2008/124/WPZiB z dnia 4 lutego 2008 r. w sprawie misji Unii Europejskiej w zakresie praworządności w Kosowie, Eulex Kosowo, zmienionego decyzją Rady 2014/349/WPZiB z dnia 12 czerwca 2014 r., należy interpretować w ten sposób, że od dnia 15 czerwca 2014 r. określa on misję w zakresie praworządności w Kosowie, zwaną „Eulex Kosowo”, o której mowa w art. 1 tego wspólnego działania, jako odpowiedzialną, a w związku z tym jako stronę pozwaną w każdym postępowaniu dotyczącym skutków wykonania powierzonej jej misji i to niezależnie od tego, czy okoliczności faktyczne leżące u podstaw takiego postępowania miały miejsce przed dniem 12 czerwca 2014 r., czyli dniem wejścia w życie decyzji 2014/349.

(¹) Dz.U. C 297 z 7.9.2020.